

ŽIVLJENJE V 21. STOLETJU

Hodim po cesti in se sprašujem: Zakaj me nikoli nihče ne posluša? Zakaj me nihče ne vpraša za mnenje? Zakaj ravnaajo z mano, kot s smetjo sredi parka? Kaj sem jim storila? Nič. Storila jim nisem popolnoma nič. Naredi to, naredi ono – naredim, v šoli vedno med najboljšimi (vsaj tam me upoštevajo), nikoli ne povzročam težav. In še vedno me odrivajo. Pravzaprav me odrivata. Moja starša. Ne vem, kje tiči problem – lahko izrazim svoje mnenje pa vendar me ne upoštevata. Kaj če bi zbežala? Zbežala v ta širni svet, daleč od njiju in te more. V svet, kjer me bo nekdo poslušal, in še važneje, sprejemal in upošteval. Ampak, koga pa upoštevajo v tem svetu vladajočih in polnih moči ter tistih, ki so lahko tiho in delajo? Mene? Ne. Še zdaleč ne. Kdo se bo zmenil za malo, izgubljeno dušico, ki hoče najti svoj mir? Mogoče le socialna delavka, ki me bo odpeljala domov in staršem priporočila psihologa. Če pa ji bodo zjutraj doma dan zagrenili trije neukrotljivi otroci in še četrti otrok v podobi moža, pa jim bo svetovala celo kakšno ustanovo za "takšne" mladostnike. Cesta me je pripeljala do domačega privoza. Pogumno stopim po njem, odprem vhodna vrata ter veselo pozdravim: »Dober dan!«

Pravice otrok so jasno zapisane in razložene v mnogih uradnih listina oz. knjigah. Temelj je ustava, na kateri je zgrajena celotna državna ureditev. Nato pa so naše pravice napisane v npr. publikacijah, ki jih dobijo učenci, dijaki od svojih šol ter v drugih knjižicah, zveščicah, ... Moj dober prijatelj mi je nekoč rekel: »Upoštevajo me le, ko grem v "štarcono", pa še takrat mi namesto Poli dajo v sendvič navadno safalado.« Če si majhen in za povrhu izgledaš še neodločno, te lahko marsikdo zavede oz. ti proda mačka v žaklju. Mislim, da pride do splošnega upoštevanja mladih, ko imajo le-ti status dijaka. Saj lahko v osnovni šoli otroci tudi izražajo svoje mnenje, vedno ga lahko, vendar je v srednjih šolah to bistveno bolj sprejeto. Tudi možnosti za izražanje misli posameznika je tu bistveno več. Obstajajo različni debatni klubi, krožki, otroški parlament, ..., kjer lahko vsakdo pove, kar mu leži na duši. Seveda pa je od posameznika odvisno, ali bo za svoje izjave izbral pravilen trenutek. Nekdo lahko pove neko povsem resnično trditev ob nepravilnem času in bo moral zanjo odgovarjati, medtem ko lahko nekdo drug izjavi delno neresnično misel, ki pa bo ob pravilno izbranem momentu naletela na odličen odziv poslušalcev. Mladi se moramo čimprej sprejeti, da je včasih bolje diplomatsko molčati in si gristi jezik, kot pa naravnost povedati svoje mnenje. To je, vsaj po mojem mnenju, lahko zelo težko, vendar je nekaj grenkih izkušenj je tudi mene naučilo, da bom lahko le z pogrizenim jezikom prišla do zastavljenega cilja.

Povsem zgrešeno je tudi mišljenje nekaterih, ki se imajo za odrasle in zrele osebe, da smo mladi trop zaletavih in nekulturnih bitij, ki mislijo le na zabavo, alkohol, droge in vandalizem. Resnica je, da je nekaj mladostnikov resnično zašlo na kriva pota, zato pa jim je treba pomagati in jih razumeti, ne pa jih kritizirati in zaničevati. Naj jim dajo ljudje možnost, da ubesedi svoje težave in jim nato pomagajo, da svoje življenje spet spravijo v normalno stanje (če današnjemu življenju sploh lahko prilepimo izraz normalen). Tudi mladi s t.i. roba družbe, imajo svoje misli in predvsem doživetja. Prestati morajo marsikatero izkušnjo, za katero bi najstniki, ki jih zjutraj čaka zajtrk na mizi in zraven sporočilo na listku: »Danes pridem kasneje. Pogrej si kosilo in me počakaj doma. Mama.« rekli, da je nemogoča, da je to preprosto nemogoče. Vse več je takšnih in drugačnih razlik med otroki in mladimi. Oblikujejo se različne skupine oz. družbe mladih, med katerimi so preveliki prepadi. Vse prevečkrat otroci premožnejšega sloja prebivalstva zaničujejo svoje vrstnike, ki nimajo toliko denarja oz. materialnih dobrin, kot oni. »Ti pa kar tiho bodi, glej kakšne hlače imaš!« ali pa: »Pojdi stran, poglej se kakšen si!« Te predsodke bi morali že v kali zatreti starši, ki pa marsikdaj nehote svoje otroke na nek način pri njihovem početju podpirajo. Če pa jih podpirajo zavestno, potem je treba za opis njihove osebnosti zelo precizno izbrati besede. Povedati hočem, da imajo tudi tisti revnejši svoje misli in poglede na svet, ki jih želijo izraziti, vendar jim družbene razlike tega ne dovoljujejo; ovirajo jih predvsem njihovi lastni vrstniki, sošolci, kateri naj bi bili njihovi tovariši in prijatelji. Najmočnejši zmaga, takšen je zakon narave, pravijo zmagovalci. Kaj pa poraženci? Pogumni poskusijo znova in nekega dne jim lahko uspe, tisti manj pogumni pa lahko počasi osebnostno propadejo. Četudi bi lahko uspeli, propadejo in to zvečine zaradi teh neumnih predsodkov in razlik. Vsi smo ljudje in vsi imamo svoje pravice, dokler upoštevamo pravila. Vendar ne pravil neke družbe, katera niso niti napisana in potrjena.

Sama imam precejšnjo srečo – starša me pri svojih odločitvah vse bolj upoštevata, pa tudi podpirata pri mojih lastnih odločitvah. Nimam še tako zelo slabih izkušenj, da me nihče ne bi upošteval, čeprav ima veliko ljudi še vedno svoje lastne predstave o mladih, ki niso preveč pozitivne. Verjetno imata pri tem svoj delež tudi moj trmast značaj in močna volja, da hočem stvari vedno pripeljati do konca. Seveda naletim na kritike – če smatram, da so upravičene jih sprejemem, če ne, pa si mislim svoje in grem naprej. Nočem se obremenjevati s

tem, kaj drugi mislijo o meni; tako bi si zapravljala življenje z nepotrebnimi malenkostmi. Dokler sem lahko takšna kot sem in me ima večina ljudi rada, se ne mislim spreminjati. In če bodo ljudje upoštevali mene, moje prijatelje in vrstnike, bo življenje lepše.

Mladi imamo pravico do svobodnega izražanja in nihče nam je ne sme odvzeti. Ne glede na raso, spol, premoženje,..., vedno imamo pravico, da govorimo. Sama imam veliko prijateljev in radi smo skupaj, čeprav smo različni. Skupaj se zabavamo, pogovarjamo pa tudi učimo. Nimamo predsodkov, človek, ki ima predsodke zame ni prijatelj. Je enostavno človek, žival vrste Homo Sapiens Sapiens ali sodobni misleči človek. Sama dosledno upoštevam mnenja drugih in si na podlagi njih zgradim lastno podobo neke osebe. Lahko se z njimi strinjam ali pa ne. Tudi če se ne, ne začnem s tistim prepogostim odzivom: » "Lega" "butl", "kake" pa "maš"!« Vedno se da pogovoriti in pogovor z ljudmi, ki mislijo drugače, kot misliš sam, je lahko zelo zanimiv. Zakaj bi trošili čas z zunanjim ocenjevanjem drugih, če se lahko z njimi pogovorimo in se zraven še marsičesa naučimo. Življenje je že tako kratko, zakaj bi ga zapravljali še z malimi-velikimi neumnostmi "sodobne" družbe.

Razmišljanje o razumevanju in upoštevanju mojega mnenja ter o mojem upoštevanju mnenja drugih.

Katarina Kovačič
Čeče 84, 1430 Hrastnik
Tel. št: (03)56-45-124
e-mail: kovacic01@volja.net
starost: 15let